

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. A. 2018-09-18 SKUNDO**

2018 m. lapkričio 26 d. Nr. S-208 (7-183/2018)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos narės,
pavadojančios komisijos pirmininką
komisijos narių

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojui
mokesčių mokėtojo atstovams
mokesčių administratoriaus atstovui

Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus
Vilmos Vildžiūnaitės
Ramutei Matkevičienei
A. A.
R. A., G. A.
M. M.

2018 m. spalio 23 d. posėdyje išnagrinėjusi A. A. (toliau – Pareiškėjas) 2018-09-18 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2018-08-31 sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-292, n u s t a t ė:

Inspekcija ginčijamu sprendimu pakeitė 2018-07-05 patikrinimo aktą Nr. (21.60-32) FR0680-286, t. y. vietoje patikrinimo akte apskaičiuoto ir Pareiškėjui nurodyto sumokėti 9449,14 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) apskaičiavo ir nurodė sumokėti 7700,75 Eur GPM, taip pat apskaičiavo 3941,97 Eur GPM delspinigius, skyrė 2310 Eur GPM baudą.

Inspekcija, atlikusi Pareiškėjo GPM apskaičiavimo, deklaravimo ir sumokėjimo teisingumo mokestinį patikrinimą už laikotarpį nuo 2010-01-01 iki 2014-12-31, nustatė, kad Pareiškėjas 2010-04-26–2014-02-02 laikotarpiu pervedė 180700 Eur (623920,96 Lt) sumą Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims mokėjimo paskirtyse nurodydamas, jog atsiskaito už automobilius. Pagrindinis pervestų piniginių lėšų pajamų šaltinis buvo į banko sąskaitą įnešamos piniginės lėšos.

Inspekcija nurodo, jog dėl šių pavedimų Pareiškėjas pateikė 2015-06-15 paaiškinimą, kuriame nurodė: „<...>skolindavau ir siūsdavau pinigines lėšas į Italiją pusbroliui R. R. <...> asmeninėms reikmėms, o vėliau, kai pateko į nelaimę <...>, tai ir gydymui. Jis kreipdavosi paskolinti pinigų, nes žinojo, kad taupau pinigus buto įsigijimui ir galiu pagelbėti. Skolinti aš nebijojau, nes žinojau, jeigu nepavyktų jam pačiam sugrąžinti skolas, tai atiduotų jo tėtis (mano krikšto tėtis) ar jo sesė. Tačiau tokių keblumų nekildavo, todėl ir nepasitikėjimo padėti nekilo.<...>Mano atsakingumo dėka esame surašę ir pasirašę paskolos raštelius ir pakvitavimus, kad skolos man buvo grąžintos. Visa tai vyko tarpžmogiškų santykių principu, jokios naudos sau nesiekiau turėti. <...> Esu skolinęs trumpam laikui R. R. draugams V. K. ir B. I., R. R. sesei L. K. <...>. Aš sutikdavau paskolinti trumpam pinigus ir išsiūsdavau į nurodytą sąskaitą. Man pinigų jie visą laiką grąžino perduodami giminaičiams arba kai patys sugrįždavo“.

Inspekcija taip pat nurodo, jog Pareiškėjas pateikė 51 paskolų raštelį 450550 Eur (1555659,04 Lt) sumai dėl paskolų suteikimo R. R., B. I., V. K. ir L. K. bei 51 pakvitavimą dėl šių paskolų susigrąžinimo. Iš jų: 35 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2010–2014 m. 308950 Eur (1066742,56 Lt) sumai su R. R., 6 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2011–2014 m. 66650 Eur (230129,12 Lt) sumai su V. K., 5 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2012–2014 m. 46850 Eur (161763,68 Lt) sumai su B. I., ir 5 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2011–2014 m. 28100 Eur (97023,68 Lt) sumai su L. K.

Pasak Inspekcijos, byloje nustatytos šios aplinkybės:

1) Pagal Pareiškėjo banko sąskaitų išrašus Inspekcija nustatė, kad panašiomis datomis, kurios nurodytos Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteluose kaip paskolos suteikimo R. R. data, Pareiškėjas įnešė pinigines lėšas į asmeninę banko sąskaitą ir į R. R. asmenines sąskaitas Italijoje 2010–2013 m. laikotarpiu pervedė 265650 Eur (917236,32 Lt) sumą, 43500 Eur (150196,80 Lt) sumą Pareiškėjas pervedė Italijos juridiniams ir fiziniams asmenimis, mokėjimo paskirtyje nurodydamas automobilio markę, gamybos metus. R. R. nuo 2011-01-14 iki 2015-12-28 ir nuo 2016-01-22 iki šiol yra deklaravęs išvykimą į Italijos Respubliką. Italijos Respublikos mokesčių administratorius nurodė, kad R. R. nevykdė jokios verslo veiklos, o tai reiškia, kad ekonominė nauda buvo gaunama tik iš darbo santykių. Vertindamas R. R. finansines galimybes grąžinti aptartas pinigines sumas Pareiškėjui, Italijos Respublikos mokesčių administratorius akcentavo, kad R. R. gaunamos pajamos neužtikrina aukšto pragyvenimo lygio ir nesuteikia didelių ekonominių galimybių. Tačiau apklausos metu R. R. tvirtino, kad tarpininkaujant parduodant ir perkant transporto priemones, jis gavo papildomas pajamas, kurios papildė jo mėnesinę algą.

2) Pagal Pareiškėjo banko sąskaitų išrašus Inspekcija nustatė, kad panašiomis datomis, kurios nurodytos Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteluose kaip paskolos suteikimo B. I. data, Pareiškėjas įnešė pinigines lėšas į asmeninę banko sąskaitą ir atliko piniginių lėšų pervedimus 46850 Eur (161763,68 Lt) sumai Italijos juridiniams ir fiziniams asmenimis, mokėjimo paskirtyje nurodydamas automobilio markę, gamybos metus.

3) Pagal Pareiškėjo banko sąskaitų išrašus Inspekcija nustatė, kad panašiomis datomis, kurios nurodytos Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteluose kaip paskolos suteikimo V. K. data, Pareiškėjas įnešė pinigines lėšas į asmeninę banko sąskaitą ir atliko piniginių lėšų pervedimus 63750 Eur (220116 Lt) sumai Italijos Respublikos juridiniams asmenims, mokėjimo paskirtyje nurodydamas automobilio markę, gamybos metus, 2900 Eur (10013,12 Lt) suma pervesta nurodant „skola“.

4) Ukrainos valstybinės mokesčių administracijos atsakyme pateikta informacija apie B. I. ir V. K. sienų kirtimą, pagal kurią nustatyta, kad šie asmenys yra išvykę iš Ukrainos į Italiją. Italijos Respublikos mokesčių administratorius pateikė informaciją, kad B. I. pareiškė, kad jis nepažįsta Pareiškėjo ir neturėjo tiesioginio ar netiesioginio ryšio su juo, kad niekada nėra buvęs Lietuvoje ir nepažįsta lietuvių. Iš Pareiškėjo niekada nėra gavęs paskolų bei nėra pasirašęs nei vieno paskolos raštelio bei parašai prie jo pavardės yra ne jo. Italijos Respublikos mokesčių administratorius pateikė informaciją, kad V. K. jam nėra žinomas.

5) Pagal Pareiškėjo paaiškinimą paskolos pagal paskolų raštelius, sudarytus su L. K., buvo pervestos į L. K. nurodytas Italijos bankų sąskaitas (nurodant automobilių markę, modelį ir kt. konkrečius automobilių duomenis). Pagal Pareiškėjo banko sąskaitų išrašus Inspekcija nustatė, kad 2013-05-17 pervesta L. K. į itališką sąskaitą 1500 Eur, nurodant „prašymėlis“ (2013-05-15 paskolos raštelis 1500 Eur sumai). Taip pat nustatė, kad panašiomis datomis, kurios nurodytos Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteluose kaip paskolos suteikimo L. K. data, Pareiškėjas atliko piniginių lėšų pervedimus 26600 Eur (91844,48 Lt) sumai Italijos Respublikos juridiniams asmenims, mokėjimo paskirtyje nurodydamas automobilio markę, gamybos metus.

6) Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteluose nenumatytas paskolos suteikimo būdas, palūkanų mokėjimas, paskolų grąžinimas neužtikrintas jokiais garantijomis (įkeitimu, laidavimu ar kitomis prievolių įvykdymą užtikrinančiomis priemonėmis). Paskolų rašteliai surašyti lietuvių kalba (ir su V. K. bei B. I.), surašymo vieta nenurodyta, raštelius pasirašė Pareiškėjas ir besiskolinantis asmuo. Pakvitavimai, kuriais grindžiamas paskolų grąžinimas, surašyti lietuvių kalba (ir su V. K. bei B. I.), pasirašyti Pareiškėjo ir paskolą grąžinančio asmens, juose nurodyta piniginių lėšų grąžinimo data, tačiau nėra nurodyti nei surašymo vieta, nei pinigų grąžinimo būdas.

7) Pagal Italijos Respublikos mokesčių administratoriaus pateiktus dokumentus Inspekcija nustatė, kad 2011–2014 m. laikotarpiu Pareiškėjas iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigijo 22 transporto priemonės, bankiniais pavedimais sumokėjęs 153450 Eur (529832,16 Lt) sumą. Italijos Respublikos mokesčių administratorius pateikė sandorius patvirtinančius dokumentus (automobilių pirkimo ir pardavimo sutartis, sąskaitas–faktūras, apskaitos žurnalus, CMR dokumentus), kuriuose nurodyta, kad transporto priemonių pirkėjas yra Pareiškėjas. Automobilių įsigijimo dokumentus pasirašė automobilio pardavėjas ir pirkėjas – Pareiškėjas.

9) Pagal turimus Pareiškėjo iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų automobilių VIN numerius Inspekcija nustatė, kad 15 Pareiškėjo iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų automobilių buvo įregistruoti VI „Regitra“ Lietuvos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų vardu, iš jų 2012 m. – 5, 2013 m. – 6, 2014 m. – 4.

10) Pareiškėjas automobilių pardavimo skelbimus talpino *www.autoplus.lt* tinklapyje. Tinklapi atstovaujanti UAB „Plius“ nurodė, kad nuo 2012-01-01 iki 2014-12-31 Pareiškėjas patalpino 307 skelbimus apie parduodamus automobilius.

Dėl V. V. pervestų piniginių lėšų

Inspekcija sprendime nurodo, jog iš bylos medžiagos matyti, kad V. V. Pareiškėjui 2011-12-22 pervedė 19100 Lt, pavedimo paskirtis – „perlaida“. V. V. 2016-01-15 pateikė paaiškinimą, kuriame nurodė, kad 2011 m. gruodžio mėn. Gariūnuose pirkė automobilį BMW X5, už kurį sumokėjo 19000 Lt grynaisiais, o 19100 Lt į Pareiškėjo sąskaitą.

Dėl pervestų 19100 Lt Pareiškėjas nurodo, kad jis šiuos pinigus buvo paskolinęs mamos pažįstamui ir pinigai buvo tokiu būdu gražinti nurodant „perlaida“, todėl jis neturėjo prievolės deklaruoti gautų piniginių lėšų.

Iš bylos medžiagos, pasak Inspekcijos, matyti, kad UAB „C1“, atstovaujama direktoriaus B. M., ir V. V. sudarė 2011-12-21 pirkimo ir pardavimo sutartį Nr. A-08/584 (toliau – Sutartis), kurioje UAB „C1“ įvardijama Pardavėju, o V. V. – Pirkėju, pagal kurią Pirkėjas pirkė transporto priemonę BMW X5, kėbulo Nr. (duomenys neskelbtini), 2002 m. gamybos. Sutartyje nurodyta, kad turtas priklauso Pardavėjui pagal transporto priemonės registracijos liudijimą Nr. AF0509124, turto pardavimo kaina įvardijama 40000 Lt (11584,80 Eur). Sutartyje nurodyta, kad minėta suma mokama grynaisiais į kasą arba pavedimu 3 dienų laikotarpyje po sutarties pasirašymo. Nurodyta, kad ši sutartis yra ir turto perdavimo ir priėmimo aktas. Tuo atveju, jei suma nėra laiku sumokama, Pirkėjui skaičiuojami 0,02 procento dydžio delspinigiai už kiekvieną uždelstą dieną. Sutartį pasirašė Pardavėjo atstovas direktorius B. M. ir Pirkėjas – V. V.

Inspekcija tvirtina, jog iš bylos medžiagos matyti, kad automobilį BMW X5 V. V. pardavė ne Pareiškėjas, o UAB „C1“. Jokių tiesioginių įrodymų, jog Pareiškėjas minėtą transporto priemonę pirkė ir pardavė V. V., byloje nėra. Pažymi, kad V. V. mokėjimo pavedime nurodyta paskirtis „perlaida“, t. y. transporto priemonė nenurodyta. Pareiškėjas teigia, kad skolino pinigus mamos pažįstamui. Pagal byloje turimus duomenis, V. V. minėtu laikotarpiu įsigijo tik vieną automobilį BMW X5. Taigi, pasak Inspekcijos, nagrinėjamu atveju byloje nėra neginčijamų įrodymų, jog Pareiškėjas gavo pinigines lėšas už transporto priemonės pardavimą.

Dėl V. S. pervestų piniginių lėšų

Inspekcija nurodo, jog nustatyta, kad V. S. Pareiškėjui 2011-11-28 pervedė 7000 Lt, pavedimo paskirtis: „Avansas už auto BMW X5 2003, V. S.“. V. S. 2015-08-20 paaiškino, kad 2011-11-28 iš Pareiškėjo įsigijo automobilį BMW X5, kurį rado skelbime už 10500 Eur (36254 Lt), už automobilį bankiniu pavedimu sumokėjo 7000 Lt avansą, likusią sumą sumokėjo grynaisiais pinigais.

VI „Regitra“ pateikė 2011-12-03 pirkimo ir pardavimo sutartį, sudarytą tarp GI ir K. S. (V. S. sutuoktinio), pagal kurią automobilis BMW X5, kėbulo Nr. (duomenys neskelbtini), 2003 m. gamybos, įsigytas už 10480 Eur. Pažymima, kad Inspekcijos patikrinimo akto 9 psl. nurodo, kad pagal minėtą sutartį automobilis įsigytas už 10500 Eur sumą.

K. S. 2016-01-28 persiuntė 2011-11-27 16:45, 2011-11-28 13:17 el. laiškus nuo „A. A.“, kuriuos buvo išsaugojęs archyve, jų turinyje minėto BMW X5 nuotraukos, tekstas – „BMW X5

2003 METŲ 3,0 D AUTOMATAS JUODA ODA KOMFORT SĖDYNĖS NAVIGACIJA DVD KAINA – 10800 EUR“.

Pareiškėjas pastabose nurodo, kad pirkimo ir pardavimo sutartis buvo sudaryta tarp GI ir K. S. Pareiškėjo pavardė nėra S., kaip kad nurodo K. S.

Inspekcijos sprendime pažymima, kad Inspekcija patikrinimo akte vertino (patikrinimo akto 9–11, 14 psl.), jog Pareiškėjas iš V. S. gavo tik 7000 Lt pajamas, kurias priskyrė transporto priemonės perleidimo pajamoms. Tačiau V. S. paaiškino, kad už automobilį bankiniu pavedimu sumokėjo 7000 Lt avansą, likusią sumą sumokėjo grynaisiais pinigais. Iš 2011-12-03 pirkimo ir pardavimo sutarties, pasak Inspekcijos, matyti, kad transporto priemonė parduota už 10480 Eur. Atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, Inspekcija sprendime daro išvadą, kad Pareiškėjas gavo 10480 Eur (36185,34 Lt) sumą už minėtos transporto priemonės pardavimą, o ne 7000 Lt sumą, kaip nurodyta patikrinimo akte.

Dėl MAĮ 69 str. nuostatų taikymo

Inspekcija sprendime cituoja MAĮ 69 str. 1 dalies nuostatas, šių nuostatų taikymo sąlygas aiškinančią Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktiką (2013-11-12 nutartis adm. byloje Nr. A556-715/2013, 2007-07-17 nutartis adm. byloje Nr. A11-719/2007, 2012-12-10 nutartis adm. byloje Nr. A602-2698/2012, 2013-03-05 nutartis adm. byloje A556-404/2013, 2013-11-18 nutartis adm. byloje Nr. A602-1718/2013), apibendrinusi kurią, pažymi, jog LVAT konstatavo, kad taikant MAĮ 69 str. 1 dalį atliekamas retrospektyvus paties sandorio ir jo teisinių pasekmių vertinimas, kurio tikslas nustatyti mokesčio mokėtojo siekį gauti mokestinės naudos.

Iš bylos medžiagos, pasak Inspekcijos, matyti, kad Pareiškėjas 2010-04-26–2014-02-02 laikotarpiu vykdytiems piniginių lėšų pervedimams iš asmeninių banko sąskaitų pagrįsti pateikė 51 paskolos sutartį 450550 Eur sumai ir 51 pakvitavimą 450550 Eur sumai. Paskolos sutartys ir pakvitavimai sudaryti su R. R., B. I., V. K. ir L. K. Pagal Pareiškėjo asmeninių banko sąskaitų išrašus Inspekcija nustatė, kad Pareiškėjas į Italiją juridiniams ir fiziniams asmenims 2011–2014 m. pervedė 180700 Eur (623920,96 Lt) piniginių lėšų sumą, mokėjimo paskirtyse nurodydamas atsiskaitymą už automobilius (automobilio markė bei metai). R. R. į itališką sąskaitą pervesta bendra 265650 Eur suma, nurodant įvairias mokėjimo paskirtis („pagalba, Nr. 2, sąsk. pap.“). L. K. pervesta 1500 Eur suma, nurodant „prašymėlis“.

Inspekcija sprendime tvirtina, jog Pareiškėjui neįrodžius, kad skolos rašteliuose nurodytos pinigų sumos buvo perduotos R. R., B. I., V. K. ir L. K., nėra pagrindo konstatuoti, jog šalis siejo teisiniai santykiai būtent pagal paskolų raštelius. Pareiškėjui nepagrindus, kad pinigai pagal paskolų raštelius buvo perduoti būtent šiems asmenims, Inspekcijos tvirtinimu, pripažįstama, jog pagal Pareiškėjo pateiktus paskolų raštelius juose nurodyti asmenys kaip paskolos gavėjai faktiškai šių pinigų negavo.

Italijos Respublikos mokesčių administratorius pateikė informaciją, kad Pareiškėjas, Italijos Respublikos fiziniams ir juridiniams asmenims pervesdamas pinigines lėšas nurodant automobilio markę ir metus, savo vardu įsigijo transporto priemones.

Pagal sprendime pacituotas MAĮ 69 str. 1 dalies nuostatas atkuriant iškreiptas ir paslėptas aplinkybes, su kuriomis GPMĮ sieja apmokestinimą, sistemiškai bei kompleksiskai įvertinus visus tiesioginius bei netiesioginius įrodymus, pagrindžiančius ar paneigiančius objektyvų paskolų suteikimo ir susigrąžinimo iš R. R., B. I., V. K. ir L. K. faktą, Inspekcijos tvirtinimu, patikrinimo akte pagrįstai padaryta išvada, kad Pareiškėjo pateiktos paskolų sutartys ir pakvitavimai yra surašyti formaliai, turint vieną tikslą – gauti mokestinės naudos, t. y. išvengti GPM mokėjimo nuo gautų pajamų.

Dėl MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatų taikymo

Inspekcija sprendime nurodo, jog patikrinimo metu Pareiškėjo tikrintojo laikotarpio mokesčio bazė buvo nustatyta pritaikius grynosios vertės metodą. Cituoja MAĮ 70 straipsnio, Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Taisyklių 4, 6 punktų nuostatas.

Inspekcija teigia, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjui buvo išsiųstas 2018-05-18 mokesčių administratoriaus nurodymas Nr. (21.75-32) FR0706-3390 pateikti Pareiškėjo vardu iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų transporto priemonių (nurodytų prie nurodymo pridėtame priede) išgabėnimą iš Italijos Respublikos, nurodant: kada ir į kokias šalis šios transporto priemonės buvo išgabėtos, kas jas gabeno, kada ir kokios patirtos gabėnimo išlaidos, kas jas apmokėjo, naudojimą / perdavimą / perleidimą / realizavimą Lietuvos Respublikos teritorijoje ar už jos ribų, nurodant kada, kam ir kur šios transporto priemonės buvo naudojamos / perduotos / perleistos / realizuotos, gautą atlygį, nurodant: kada, iš ko ir koks atlygis perdavus / perleidus / realizavus šias transporto priemones buvo gautas. Vykdydamas nurodymą, Pareiškėjas el. paštu 2018-05-22 pateikė paaiškinimą, kuriame nurodė, kad nurodymo pridėtame priede nurodytos transporto priemonės – jo vardu išsiųstos piniginių lėšos Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims kaip jo suteiktos paskolos, kurias mokėtojas susigrąžindavo grynaisiais pagal pakvitavimus už suteiktas paskolas.

Pagal VĮ „Regitra“ pateiktus transporto priemonių įregistravimo Lietuvoje dokumentus nustatyta, jog Pareiškėjas 15-a transporto priemonių (Nr. 1, Nr. 5, Nr. 6, Nr. 7, Nr. 8, Nr. 10, Nr. 11, Nr. 12, Nr. 13, Nr. 14, Nr. 18, Nr. 19, Nr. 20, Nr. 21, Nr. 22, patikrinimo akto priedas Nr. 6) įsigijo už 106100 Eur (366342,08 Lt), pardavė už 144580 Eur (499205,82 Lt). Nustatyta, kad skirtumas tarp pardavimo pajamų ir įsigijimo kainos vidutiniškai sudarė 36 proc.

Taip pat nustatyta, kad pardavęs 3 transporto priemones Pareiškėjas gavo 61250 Lt pajamas, šių transporto priemonių įsigijimo išlaidos sudarė 61914,88 Lt (patikrinimo akto 3.1 ir 3.2 dalis), t. y. susidarė neigiamas skirtumas tarp šių 3 transporto priemonių pardavimo pajamų ir įsigijimo kainos. Įvertinus informaciją apie 18 transporto priemonių pardavimo pajamų ir įsigijimo kainų skirtumą, išreikštą procentais, nustatyta, kad transporto priemonių pardavimo pajamų suma vidutiniškai yra 30 proc. didesnė nei jų įsigijimo kaina.

Atsižvelgus į minėtą informaciją bei vadovaujantis MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatomis patikrinimo akte apskaičiuota transporto priemonių (Nr. 2, Nr. 3, Nr. 4, Nr. 9, Nr. 15, Nr. 16, Nr. 17, Nr. 20, patikrinimo akto priedas Nr. 6) pardavimo pajamų suma – 212537,10 Lt.

Inspekcija pažymi, kad VĮ „Regitra“ duomenimis, automobilis *Toyota Auris* buvo parduotas už 8000 Eur (Nr. 20, patikrinimo akto priedas Nr. 6), todėl patikrinimo akte nepagrįstas MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatų taikymo šio automobilio atžvilgiu. Atkreipia dėmesį ir į tai, kad patikrinimo akte klaidingai įvesta automobilio įsigijimo kaina (Nr. 1, patikrinimo akto priedas Nr. 6). Iš bylos medžiagos, pasak Inspekcijos, matyti, kad automobilio įsigijimo kaina turėjo būti ne 11500 Eur, o 20000 Eur (pagal Pareiškėjo banko sąskaitos išrašus matyti, jog buvo atlikti 2 mokėjimai: 11500 Eur ir 8500 Eur sumai). Taigi atlikus perskaičiavimą, Pareiškėjo minėtų 15 transporto priemonių įsigijimo suma sudarė 395690,88 Lt, pardavimo – 499205,82 Lt. Pareiškėjo 3 transporto priemonių įsigijimo suma – 61914,88 Lt, pardavimo – 61250 Lt (patikrinimo akto 3.1 ir 3.2 dalis). Bendra 18 transporto priemonių įsigijimo suma – 457605,76 Lt, pardavimo – 560455,82 Lt. Taigi, Inspekcijos tvirtinimu, transporto priemonių pardavimo pajamų suma vidutiniškai 22 proc. (560455,82 Lt / 457605,76 Lt x 100 – 100) didesnė nei jų įsigijimo kaina.

Pagal mokesčių administratoriaus vertinimą transporto priemonės, perleistos V. S. (36185,34 Lt), įsigijimo išlaidos sudarė 28224,57 Lt.

Inspekcija nurodo, jog taikant MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatas, nustatyta, kad Pareiškėjas 2011–2014 m. už transporto priemonių pardavimą gavo 702903,76 Lt transporto priemonių perleidimo pajamų (2011 m. – 36185,34 Lt, 2012 m. – 344520,39 Lt, 2013 m. – 233164,13 Lt, 2014 m. – 89033,90 Lt). Šių transporto priemonių įsigijimo išlaidos sudarė 567034,01 Lt (2011 m. – 28224,57 Lt, 2012 m. – 263621,28 Lt, 2013 m. – 199571,84 Lt, 2014 m. – 75616,32 Lt). Vadovaujantis GPMĮ 17 str. 1 d. 28 punktu, Pareiškėjo gautos transporto priemonių pardavimo pajamos priskiriamos apmokestinamosioms pajamoms. Pagal GPMĮ 16 str. 1 d. 4 punktą apskaičiuojama 151196,73 Lt apmokestinamųjų pajamų suma, iš jų už 2011 m. – 7960,77 Lt, 2012 m. – 80899,11 Lt, už 2013 m. – 46157,03 Lt, už 2014 m. – 16179,82 Lt.

Atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėjas dokumentų, patvirtinančių transporto priemonių įsigijimą ir pardavimą nepateikė, Inspekcijos tvirtinimu, patikrinimo metu pagrįstai mokesčio bazė nustatyta taikant MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatas.

Dėl 2011–2014 m. mokesčių laikotarpių GPM perskaičiavimo

Inspekcija sprendime nurodo, jog už 2011 m. Pareiškėjui papildomai apskaičiuojama 1432 Lt (414,73 Eur) GPM suma, už 2012 m. – 14209 Lt (4115,21 Eur) GPM suma, už 2013 m. – 7797 Lt (2285,16 Eur) GPM suma, už 2014 m. – 3058 Lt (885,65 Eur) GPM suma. Iš viso Pareiškėjui papildomai apskaičiuojama 7700,75 Eur GPM suma, įmokos kodas 1441 (GPM perskaičiavimas pridėtas, 2 lapai).

Dėl delspinigių

Inspekcija sprendime nurodo, jog Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (toliau – KT) 2003-11-17 nutarime yra pažymėjęs, kad mokesčių mokėtojas turi konstitucinę pareigą sąžiningai mokėti mokesčius. Mokesčių surinkimas yra susijęs su viešojo intereso apsauga, nes taip yra gaunama lėšų visos visuomenės poreikiams tenkinti. Nemokant mokesčių, viešasis interesas yra pažeidžiamas, o subjektas, tiesiogiai ar netiesiogiai prisidedantis prie mokesčių nemokėjimo mokesčių teisės prasme elgiasi nesąžiningai. Tokiu būdu pažeidžiami ir mokesčių visuotinio privalomumo, mokesčių mokėtojų lygybės principai (įtvirtinti MAĮ 7 ir 8 straipsniuose), nes mokesčių nemokantys subjektai konkurencine prasme atsiduria geresnėje padėtyje nei juos mokantys. Šiuos principus pažeidžianti veikla negali būti laikoma teisėta veikla.

Inspekcija tvirtina, jog mokesčių mokėtojo pareigos yra įtvirtintos MAĮ 40 straipsnyje, kurio 1, 4 ir 5 punktuose nurodyta, kad mokesčių mokėtojas privalo laiku ir tiksliai įvykdyti mokesčių prievolę, teisingai apskaičiuoti mokesť bei laiku pateikti mokesčių deklaracijas ir kitus teisės aktuose nurodytus dokumentus. Mokesčių mokėtojui, laiku neapskaičiavus ir nesumokėjus mokesčio, atsiranda nauja prievolė – sumokėti už pradelstą laikotarpį atitinkamą sumą – delspinigius. Delspinigiai – tai kompensavimo priemonė, kurios tikslas yra atlyginti valstybei žalą už tai, kad ji tam tikrą laikotarpį biudžete neturėjo lėšų, kurios jai teisėtai priklausė.

Inspekcija sprendime vadovaujasi delspinigių skaičiavimo tvarką reglamentuojančiais MAĮ 96 str. 1 d. 1 punktu, 97 str. 1 dalimi ir nurodo, jog Pareiškėjui apskaičiuojami 3941,97 Eur GPM delspinigiai, nes teisinio pagrindo neskaičiuoti delspinigių nėra.

Dėl baudos skyrimo

Inspekcija sprendime cituoja baudos skyrimo taisykles įtvirtinančio MAĮ 139 str. 1 dalį, LVAT praktiką, suformuotą nagrinėjant ginčus dėl paskirtų baudų dydžio pagrįstumo (LVAT 20080-15 nutartis adm. byloje Nr. A261-214/2008, LVAT adm. byla Nr. A438-1117/2010), ir konstatuoja, jog neskirti baudos už padarytus pažeidimus įstatyme nenumatyta. Nurodo, jog Pareiškėjas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, teikė patikrinimui paaiškinimus ir ši aplinkybė pripažįstama Pareiškėjo padėtį lengvinančia aplinkybe. Padėtį sunkinanti aplinkybė yra siejama su pažeidimą padariusio mokesčių mokėtojo kaltės forma (tyčia, neatsargumu), pažeidimu siektais tikslais, jų (pažeidimų) trukme, daugėtu, padarytos žalos dydžiu ir pan. Įvertinusi Pareiškėjo pažeidimų trukmę (2011–2014 m.) bei padarytą žalą dydį, Inspekcija konstatuoja, jog minėtos aplinkybės pripažįstamos Pareiškėjo atsakomybę sunkinančiomis aplinkybėmis. Įvertinus nustatytą Pareiškėjo atsakomybę lengvinančią aplinkybę bei atsižvelgus į sunkinančias aplinkybes, Pareiškėjui Inspekcijos sprendimu skiriama 30 proc. mokesčių dydžio bauda, t. y. 2310 Eur (7700,75 Eur x 30 proc.) GPM bauda.

Pareiškėjas 2018-09-18 skunde nurodo skundžiantis Inspekcijos 2018-08-31 sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-292 ir prašantis jį panaikinti.

Mokesčių administratorius nurodė, kad Pareiškėjas 2010-04-26–2014-02-02 laikotarpiu pervedė 187000 Eur (623920,96 Lt) sumą Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims mokėjimo paskirtyse nurodydamas, jog atsiskaito už automobilius. Pagrindinis pervestų piniginių lėšų pajamų šaltinis buvo į banko sąskaitą įnešamos piniginės lėšos. Vėliau pateikiamas 2015-06-15 paaiškinimas, kurį Pareiškėjas nurodo pateikęs atsakydamas į jam Inspekcijos 2015-05-19 raštu Nr. (4.65)-MTP-810 pateiktus klausimus. Tarp pateiktų klausimų buvo ir klausimai apie UAB „G2“ suteiktos paskolos sutartį, taip pat prašymas pateikti informaciją apie 2010–2014m. laikotarpiu suteiktas kitas paskolas, jų susigrąžinimą, nurodant paskolos gavėjų duomenis, paskolų sumas,

gautas palūkanas bei pateikti tai patvirtinančius dokumentus. Tą Pareiškėjas nurodo ir padaręs, pateikdamas atsakymą.

Pareiškėjas teigia, jog jam pateiktame nurodytame buvo klausama apie suteiktas paskolas, o ne apie pinigines lėšas, išsiųstas Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims už automobilius, nurodant jų markę ir kitus duomenis. Pareiškėjas, išsiųsdamas pinigus į Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas už automobilius, šioms Italijos firmoms ir fiziniams asmenims jokių paskolų nesuteikė, todėl, Pareiškėjo nuomone, jo 2015-06-15 pateiktas atsakymas klaidingai cituojamas ir juo klaidingai remiamasi bylos medžiagoje, nes jis yra skirtas kitam paklausimui apie suteiktas paskolas, o vertinamas kaip atsakymas apie išsiųstas pinigines lėšas Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims už automobilius. Atsakinėdamas apie suteiktas paskolas, Pareiškėjas teigia nurodęs, kad suteiktas paskolas išsiųsdavo į R. R., L. K., B. I., V. K. nurodytas sąskaitas. Pareiškėjas nebuvo suteikęs grynaisiais pinigais jokių paskolų, o tik pervedęs per banką į išvardintų asmenų nurodytas sąskaitas, išsiųsdamas pinigus jų norimų automobilių įsigijimui į Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas, nurodant automobilio markę ir kitus parametrus. Paskolų rašteliuose buvo 2 punktas, numatęs, jog paskolos gavėjas pareiškė, kad visa paskolos suma turi būti pervesta į jo sąskaitą banke per 5 darbo dienas po paskolos raštelių pasirašymo.

Pareiškėjas nurodo, jog automobilio pirkėjas turėjo susimokėti dalį pinigų grynaisiais, atsiimant automobilį iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų (toks automobilių pardavimo būdas mažinant pardavimo vertę egzistuoja Italijoje), kitaip Italijos juridiniai ir fiziniai asmenys pirkėjams šių automobilių atiduoti negalėjo. Pareiškėjo tai nedomino, nes jis šių automobilių neatsiiminėjo iš Italijos juridinių ir fizinių asmenų, o tik pervedė pinigus į šias Italijos įmones ir fiziniams asmenims, norėdamas padėti R. R., L. K., R. R. prašymu jo draugams V. K., B. I. Pareiškėjas tvirtina negalėjęs įtarti, kad šie visi Italijoje perparduoti automobiliai, atvežti automobilių perpardavinėtojų į Lietuvą, bus priskirti jam ir visos šių automobilių pardavimo ir sumažintos pirkimo kainos, kurių tik dalis buvo pervesta per banką Italijos įmonėms ir fiziniams asmenims iš Pareiškėjo asmeninių lėšų, suteiktų per paskolą ir pervestų paskolos gavėjui prašant į nurodytą sąskaitą už jo norimą įsigyti automobilį, bus skaičiuojamos kaip pajamos nuo Pareiškėjo neparduotų automobilių. Pareiškėjo teigimu, buvo pasinaudota jo duomenimis pagal išlikusius pirkimo dokumentus, kuriuos Pareiškėjas pasirašė su Italijos fiziniais ir juridiniais asmenimis, nes kitaip pasielgti jis negalėjo: pinigus išsiuntė Pareiškėjas, o su R. R., jo draugais B. I., V. K. ir L. K. kitokios sutartys, išskyrus paskolos, sudarytos nebuvo.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, kad iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų įsigyjamų automobilių išlaidos neatitinka tikrosios šių transporto priemonių pirkimo kainos. Kita dalis kainos buvo sumokama grynaisiais pinigais, todėl pagal patikrinimo aktą buvo nustatytas iškreiptas vaizdas, vertinant automobilių pardavimus ir įsigijimo savikainą. Skirtumai, pasak Pareiškėjo, yra šokiruojantys, nes yra nesuvokiama, kad parduodantis asmuo už tokių metų automobilius būtų gavęs nuo 24169,60 Lt iki 2762,24 Lt pajamų už vieną automobilį, nes tai yra ne už prabangiame salone parduodamus automobilius gaunamos apmokestinamosios pajamos, o automobilių perpardavinėtojų. Pasak Pareiškėjo, patikrinimo metu nebuvo siekiama atkurti kiek įmanoma tikresnę ir realesnę automobilių įsigijimo ir pardavimo kainą, o remtasi tik išsiųstų pinigų sumomis, net nebandant remtis duomenimis apie tokių metų ir panašių privalumų turinčius automobilius, įsigytus kitų Lietuvos pirkėjų Italijoje, savikaina, neįvertinus Lietuvos automobilių pardavėjų pajamų, gaunamų parduodant tokių metų, panašios komplektacijos automobilius ir jų savikainos. Pareiškėjo apklausti automobilių pardavėjai įvardijo, kad jie 2010–2014 m. vidutiniškai gaudavo 300–800 Lt, geriausiu atveju 1200 Lt pajamas, panašus uždarbis buvo ir Pareiškėjo tėvų įmonėje, o nepardavinėjusiam ir vos kelis kartus vykusiam į Italiją tais laikais dar buvusiam studentui apskaičiuojama nuo 24169,60 iki 2762 Lt už kiekvieną automobilį.

Pareiškėjas teigia sutartis pasirašęs ne ilgam, o labai trumpam laikotarpiui, taip jis, turėdamas pinigų, pagelbėjo savo pusbroliui R., jo sesei L. K. bei R. R. draugams B. I. ir V. K. išsiųsdamas jų prašomas paskolas pagal sudarytus paskolų raštelius, pasirašytus šių asmenų, į jų nurodytas sąskaitas. Parašai yra šių asmenų ir teigti, kad parašai ne jų, nėra pagrindo. B. I. ir V. K., pasirašydami sutartis, viską suprato, nes R. R. jiems išvertė į rusų kalbą ir paaiškino. Jie paskolos raštelyje ir vėliau, grąžindami pinigus per R., patys savo ranka pasirašė, nes patys atsiėmė tuos automobilius Italijoje, dėkodami Pareiškėjui už pagalbą (per R.) ir grąžindami pinigus. Pareiškėjas

teigia padėjęs jiems R. R. prašomas, nes jie Italijoje, jam atsitikus nelaimei, visą reabilitacijos laikotarpį buvo šalia, jų visų pagalbos ir Italijos gydytojų profesionalumo dėka jis gali vaikščioti ir dirbti jo sveikatai pakeliamą darbą (R. R. Italijoje patyrė sunkią traumą).

Pareiškėjui yra nesuprantamas mokesčių administratoriaus vertinimas, nes R. R. Italijos mokesčių administratoriui apklausos metu tvirtino, kad parduodant ir perkant automobilius gauna papildomas pajamas. Tuos automobilius R. R. ir pardavė, už juos Pareiškėjas buvo išsiuntęs pinigus į nurodytas Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas, pirkėjai turėdavo atsiimant automobilius susitartą sumą sumokėti grynaisiais. Pareiškėjui grynaisiais buvo gražinti jo per banką pervesti Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims pinigai už automobilius. Tas pats vyko ir su L. K., B. I. ir V. K. Tik B. I. ir V. K. pinigus gražino ir perdavė per R. Italijos mokesčių administratorius nekreipia dėmesio į tai, kad žmogus per metus parduoda keletą automobilių, nes emigrantai iš Lietuvos, Ukrainos ir kitų šalių papildomai užsidirba perparduodami automobilius. Tačiau Lietuvos mokesčių administratorius skaičiuoja Pareiškėjui pajamas už jo neparduotus (dalis šių automobilių net nebuvo įregistruoti Lietuvoje ir neparduoti) 22 automobilius, už kuriuos Pareiškėjas pervedė jo suteiktas paskolas į R. R., L. K., V. K. ir B. I. nurodytas Italijos juridinių ir fizinių asmenų sąskaitas. Bylos priede Nr. 6 nurodyti automobiliai Nr. 3 ir Nr. 4 – akivaizdžiai matosi, kad juos pardavė B. I. kitiems automobilių perpardavinėtojams, atvykusiems į Italiją, automobilis Nr. 2 – L. K., R. R. automobiliai Nr. 9, Nr. 15. Nr. 16, Nr. 17 nurodyti automobiliai parduoti ne Lietuvos automobilių perpardavinėtojams, tačiau menamos gautos pajamos skaičiuojamos Pareiškėjui. Pareiškėjas pažymi, kad už kitus 15 automobilių pervesti paskolos pinigai į nurodytas Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas buvo Italijoje perparduoti automobilių pardavinėtojams iš Lietuvos. Lietuvoje įsigiję šiuos automobilius pirkėjai buvo apklausti mokesčių administratoriaus ir nė vienas pirkėjas nenurodė, kad jiems šiuos automobilius pardavė Pareiškėjas.

Pareiškėjas tvirtina, jog, neatlikdamas jokių pardavimų, nevykdęs jokios veiklos, jis neturi tikslo slėpti mokesčių. Sudarė šias sutartis ne siekdamas išvengti mokesčių mokėjimo, bet apsidrausdamas, kad būtų gražinti paskolinti pinigai. O mokesčių administratorius byloje nurodo, jog 2010–2014 m. Pareiškėjas yra išsiuntęs pinigus į Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas 22 kartus, bet nenurodo, kad yra suteikęs paskolas ir išsiuntęs šiuos pinigus byloje nurodytiems 4 asmenims įsigyti jų norimas transporto priemonės už suteiktas paskolas. Akcentuoja ir tai, kad jeigu jis būtų vykdęs veiklą, tai pardavimo pajamos nuo išsiųstų ir parduotų 22 automobilių vidutiniškai būtų 700 Lt nuo kiekvieno automobilio, bendroje sumoje 17600 Lt, atitinkamai GPM – 2640 Lt (764,60 Eur). Nebūtų jokio tikslo slėpti pajamų, sumokėti mokesčius.

Pareiškėjas dėl MAĮ 69 straipsnio nuostatų taikymo nurodo, jog vien tik aplinkybė, kad sudarydamas atitinkamus sandorius ar juose dalyvaudamas mokesčių mokėtojas įgijo tam tikrą mokestinį pranašumą, savaime nėra pagrindas konstatuoti, jog šie sandoriai buvo sudaryti piktnaudžiaujant mokesčių mokėtojui suteiktomis teisėmis. Tuo tikslu būtina nustatyti įgyjamo mokestinio pranašumo prieštaravimą mokesčių įstatymų nuostatomis siekiamam tikslui, taip pat nustatyti objektyvių požymių visumą. Šios aplinkybės, pasak Pareiškėjo, byloje nebuvo išsiaiškintos, administratorius byloje įvardintiems asmenims: R. R., L. K., V. K. ir B. I. nepateikė klausimų, susijusių su konkrečiai nagrinėjamu kiekvieno byloje minimo asmens atveju dėl automobilių pirkimo iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų, už kuriuos apmokėjo Pareiškėjas. Surinkta medžiaga, Pareiškėjo tvirtinimu, neatitinka tikrovės, todėl nėra pagrindo Pareiškėjui apskaičiuoti papildomą GPM už negautas pajamas.

Pasisakydamas dėl MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatų taikymo Pareiškėjas skunde tvirtina, jog iš bylos medžiagos matyti, kad protingumo ir objektyvumo kriterijais nebuvo vadovaujama, nes labai didelės pajamos (151196,73 Lt) buvo apskaičiuotos už 22 automobilius, kurių Pareiškėjas nepardavinėjo. Nebuvo siekta išaiškinti tikrųjų aplinkybių pateikiant netiksliai suformuluotus paklausimus R. R., L. K., B. I. ir V. K. tik dėl paskolų, neužduodant paklausimo į kokias sąskaitas (ar asmenines, ar už automobilius jiems buvo suteiktos paskolos) buvo pervedamos lėšos ir gavus abstrakčius atsakymus dėl suteiktų paskolų apskaičiuojamos 151196,73 Lt pajamos ir nuo šių pajamų nesumokėti mokesčiai, delspinigiai ir baudos.

Pareiškėjas nesutinka su teiginiu, kad nevykdė arba netinkamai vykdė savo pareigas apskaičiuoti mokesčius, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, tvarkyti apskaitą. Nurodo atsakingai teikęs patikrinimo medžiagą visą patikrinimo laikotarpį. Buvo atvykęs keletą kartų

apklausai ir pateikė atsakymą dėl dokumentų, įrodančių byloje įvardintų transporto priemonių įsigijimą. Pareiškėjas tvirtina suteikęs informaciją apie paskolų raštelius, grynaisiais jokių paskolų šiems byloje išvardintiems asmenims nesuteikęs, todėl vertinant, kad pinigai turi būti išsiųsti per 5 d. d. (taip nurodyta sutartyje), Pareiškėjo nuomone, nesunku buvo pateikti ir suformuluoti aiškų paklausimą, kad byloje įvardinti asmenys suprastų, jog jie klausiami apie sudarytas paskolas, kurių pinigai buvo išsiųsti apmokėti už automobilius. Nepardavęs šių transporto priemonių, Pareiškėjas teigia neturintis ir reikalaujamų dokumentų. Visus dokumentus gaudavo atsiimdami automobilius jų savininkai.

Pareiškėjas nurodo norintis paneigti byloje nustatytas aplinkybes. Pagal Italijos Respublikos mokesčių administratoriaus pateiktus dokumentus Inspekcija nustatė (sprendimo 7 punktą), kad 2011–2014 m. laikotarpiu Pareiškėjas iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įgijo 22 transporto priemones, bankiniais pavedimais sumokėjęs 153450 Eur (529832,16 Lt) sumą. Italijos Respublikos mokesčių administratorius pateikė sandorius patvirtinančius dokumentus (automobilių pirkimo ir pardavimo sutartis, sąskaitas–faktūras, apskaitos žurnalus, CMR dokumentus), kuriuose nurodyta, kad transporto priemonių pirkėjas yra Pareiškėjas. Automobilių įsigijimo dokumentus pasirašė automobilio pardavėjas ir pirkėjas – Pareiškėjas.

Pareiškėjas teigia, kad jis už transporto priemones tik išsiuntė pinigus, suteikdamas paskolas byloje minimiems asmenims: R. R., B. I., V. K. ir L. K. Kitų sutarčių, išskyrus paskolas, Pareiškėjas su šiais asmenimis nebuvo pasirašęs, tačiau sutartyse buvo įtrauktas punktas, įrodantis, jog Pareiškėjas jokių paskolų grynaisiais nesuteikė, o tik pervedė bankiniu pavedimu į byloje minimų asmenų nurodytas sąskaitas už automobilius Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims. Paskolos raštelio punktas Nr. 2 nurodo, kad „paskolos gavėjas pareiškė, kad visa paskolos suma turi būti pervesta į jo sąskaitą banke per 5 darbo dienas po paskolos raštelio pasirašymo“. Tam atlikti yra skirtas 5 dienų laikotarpis, per kurį jie turėjo viską suderinti, o Pareiškėjui likdavo tik pervesti jų prašomą sumą, tačiau mokesčių administratorius to neįvertino ir sprendimo 6 punkte teigia, jog Pareiškėjo pateiktuose paskolų rašteliuose nenumatytas paskolos suteikimo būdas. Pareiškėjo tvirtinimu, jis akivaizdžiai nurodytas paskolos sutarties punkte Nr. 2.

Pareiškėjas nurodo, kad jam panaudojant asmeninius pinigus labai svarbus buvo sutarties sudarymas, o byloje teigiama, kad nėra pagrindo konstatuoti, jog šalis siejo teisiniai santykiai, būtent paskolų sutartys. Byloje nurodoma, kad paskolos rašteliuose nenumatytas palūkanų mokėjimas, paskolų grąžinimas neužtikrintas jokiais garantijomis (įkeitimu, laidavimu ar kitomis prievolių įvykdymą užtikrinančiomis priemonėmis). Pareiškėjas paaiškina, jog tik sugrąžinus jam paskolos sumą, išsiųsdavo antrą kartą, o iš savo pusbrolio (per jį skolino jo draugams ir jo sesei) jis neprašė delspinigių ar kitų garantijų. Apie paskolų sutarčių išvertimą į rusų kalbą Pareiškėjas nurodo, kad B. I. ir V. K. viską išvertė Robertas, nors jie viską patys žinojo, nes automobilius patys pasiėmė ir pardavė. Jeigu tai būtų Pareiškėjo parduoti automobiliai, jis būtų apie tai informavęs mokesčių administratorių ir surinkęs kuo daugiau dokumentų, pagrindžiančių automobilių įsigijimo išlaidas. Tačiau Pareiškėjas automobilių neatsiėmė, negabeno ir nepardavinėjo (nė vienas iš 15 apklaustų pirkėjų nenurodė, jog Pareiškėjas pardavė tuos automobilius, 7 automobiliai iš viso nebuvo parduoti Lietuvoje (iš viso 22). Taigi, Pareiškėjas neturėjo deklaruoti jokių papildomų pajamų ar sumokėti GPM.

Inspekcija sprendimo 8 punkte nurodo, jog pagal duomenų bazės „Draudikai“ duomenis nustatyta, kad 5 transporto priemones, įsigytas iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų, Pareiškėjas buvo apdraudęs mėnesiui po įsigijimo savo vardu. Nustatyta, kad Pareiškėjas 2013–2014 m. laikotarpiu buvo apdraudęs iš viso 29 automobilius. Pareiškėjas nurodo nesutinkantis su tokiu vertinimu, nes tai galėjo būti dalis jo tėvo įmonės automobilių, nes be draudimo negalima net į techninę apžiūrą nuvažiuoti. Gali būti asmenų, neteisėtai panaudojusių Pareiškėjo duomenis. Būna, kad automobilių perpardavinėtojai, drausdami automobilius, nepateikia asmens dokumento, nes draudikui užtenka nurodyti vardą ir pavardę, o likusius duomenis suranda. Todėl nenorėdami būti identifikuoti, automobilių perpardavinėtojai, besiverčiantys šia veikla neteisėtai ir siekiantys išvengti mokesčių, naudojami kitų asmenų duomenimis, drausdami savo pardavinėjamus automobilius.

Inspekcija sprendimo 10 punkte nurodo, jog Pareiškėjas automobilių pardavimo skelbimus talpino www.autoplus.lt tinklapyje. Tinklapi atstovaujanti UAB „Plus“ nurodė, kad nuo

2012-01-01 iki 2014-01-01 Pareiškėjas patalpino 307 skelbimus apie parduodamus automobilius. Pareiškėjas nurodo nesutinkantis su šiuo teiginiu, nes nebuvo atsižvelgta į jo pateiktus paaiškinimus. Byloje pateikiamas faktas, kad šie skelbimai asmeniškai, nors, teikdamas pastabas dėl patikrinimo akto, Pareiškėjas įvardijo, jog talpino tėvų įmonės skelbimus. Prieš tėvams pradėdant automobilių verslą, jie atliko rinkos tyrimą, siekdami išsiaiškinti, kokie automobiliai yra paklausiausi ir kokios jų kainos. Tik verslo pradžioje Pareiškėjas ir sąskaitą apmokėjo savo vardu (tėvas iki šiol nemoka „paduoti“ skelbimų).

Pareiškėjas nurodo nesutinkantis su V. S. už automobilį sumokėtų lėšų (10480 Eur) priskyrimu jo pajamoms. Teigia, jog jam nepagrįstai apskaičiuotos automobilio, kurio jis nepardavė, pajamos. Nurodo negalintis nei patvirtinti, nei paneigti, kad susirašinėjo su V. S. vyru – Pareiškėjo pavardė yra A., o ne B., kaip rašoma skelbime. Be to, praėjo daug metų, jeigu ir talpino skelbimą, tai paprašytas kitų. Dėl V. S. pervestos 7000 Lt sumos nurodo neprisimenantis, kas tuos pinigus pervedė ir kas Pareiškėjui buvo skolingas. Pareiškėjas galvojo, kad mamos draugė V., o jai jokios mašinos nepirko, tai ir pinigus grąžino. O dabar Pareiškėjui apskaičiuojami mokesčiai už V. S. vyro 2011-12-03 pirktą automobilį, kurį iš firmos *GI* pirko K. S., nurodant automobilio pardavimo kainą – 10480 Eur, kurios dalį (7000 Lt) pervedė V. S. kaip avansą už auto BMW X5, 2003 m., nurodydama Pareiškėjo sąskaitą, bet tai ne avansas už automobilį, o pardavėjo skola buvo. Todėl Pareiškėjas tvirtina neturintis mokėti mokesčių už negautas pajamas ir nevykdytą sandorį.

Pareiškėjas nurodo nesutinkantis su mokesčių apskaičiavimu už 2011 m. Byloje apskaičiuota papildomų pajamų 7960,77 Lt, tačiau pagal aukščiau pateiktus faktus mokesčiai už 2011 m. neturėtų būti apskaičiuoti. Padaryta klaida skaičiuojant mokesčius už 2012 m. Perskaičiavus pagal Pareiškėjo pateiktas pastebėtas byloje klaidas ir neatitikimus, akto skaičiavimai buvo pakeisti, tačiau dabar yra aritmetiniai neatitikimai. Naujai apskaičiuota apmokestinamųjų pajamų suma – 80899,11 Lt, o papildomas pajamas skaičiuojant už 2012 m. įrašoma 91388,72 Lt ir skaičiuojama nuo šios sumos. Aritmetinė klaida – lentelėje įrašytas devintas pagal eilę *Toyota Avensis*, pirktas iš firmos *KHOOR SNC*, lentelėje pardavimo pajamos – 40743,04 Lt, įsigijimo – 23651,68 Lt, apmokestinamųjų pajamų suma – 17091,36. Tai klaida, nes *Toyota Avensis* buvo parduotas už 5400 Eur (priedas Nr. 6, eilės Nr. 10), kas sudaro 18645,12 Lt, įsigytas už 3000 Eur, kas sudaro 10358,40 Lt, taigi pardavimo pajamos – 8286,72 Lt. Pagal byloje surinktą medžiagą (17091,36 – 8286,72) klaida padaryta 8804,64 Lt, tai šia suma turi būti mažinamos apmokestinamosios pajamos (akto 3.3 dalis) ir GPM skaičiuojama ne nuo 80899,11 Lt, o nuo 72094,47 Lt (80899,11 – 8804,64).

Vertinant 2013 m. mokestinį laikotarpį (akto 3.3 dalis) už 9 autotransporto priemonės apskaičiuota 46157,03 Lt, o skaičiuojant papildomą GPM už 2013 m., jau įrašyta neaišku kaip apskaičiuota suma – 48094,05 Lt.

Pareiškėjas skunde prašo, įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes, faktus bei aritmetines klaidas, panaikinanti Inspekcijos sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi mokestinio ginčo bylos medžiagą, šalių mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu išdėstytas pozicijas, konstatuoja, jog Pareiškėjo 2018-09-18 skundas netenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2018-08-31 sprendimas dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-292 tvirtintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje yra kilęs dėl Pareiškėjui papildomai apskaičiuoto GPM, su šiuo mokesčiu susijusių delspinigių ir baudos sumų mokesčių administratoriui konstatavus, jog Pareiškėjas tikrintuoju 2011–2014 m. laikotarpiu gavo transporto priemonių (automobilių) pardavimo pajamų, kurių GPM nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo GPM. Nustatęs šias aplinkybes, mokesčių administratorius taikė MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatas ir mokesčius Pareiškėjui apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydamas grynosios vertės metodą.

Iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius, nustatęs aplinkybes, kad Pareiškėjas tikrintuoju laikotarpiu į banko sąskaitą įneštas grynaisiais pinigines lėšas panaudojo mokėdamas mokėjimo pavedimais Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims, kurių paskirtyje nurodė atsiskaitantis už konkrečios markės, modelio, gamybos metų automobilius, vertino Pareiškėjo pateiktus paaiškinimus, dokumentus, kitą pateiktą informaciją, iš bankų bei Italijos

mokesčių administratoriaus pateiktą informaciją ir dokumentus, taip pat iš kitų fizinių ir juridinių asmenų pateiktą informaciją. Pagal Italijos mokesčių administratoriaus pateiktus dokumentus (automobilių pirkimo ir pardavimo sutartis, sąskaitas faktūras, apskaitos žurnalus, CMR) nustatęs, kad Pareiškėjas 2011–2014 m. laikotarpiu iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų įsigijo 22 transporto priemonės, bankiniais pavedimais už jas sumokėjęs 153450 Eur, tačiau nenustatęs, kad Pareiškėjas būtų įforminęs šių transporto priemonių pardavimus Lietuvoje, mokesčių administratorius, įvertinęs visų kitų byloje surinktų įrodymų ir jų pagrindu nustatytų faktinių aplinkybių visumą, sprendė, kad Pareiškėjas tikrintuoju laikotarpiu gavo transporto priemonių pardavimo pajamas, kurių GPMĮ nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į valstybės biudžetą GPM. Todėl Pareiškėjo gautų pajamų mokestinė bazė ir GPM dydis buvo apskaičiuoti taikant MAĮ 70 str. 1 dalies bei šios teisės normos įgyvendinimo tvarką nustatančių Taisyklių nuostatas. Tuo tarpu Pareiškėjas skunde tvirtina bei skundo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu pabrėžė, jog jis nevykdė transporto priemonių perpardavimo veiklos, nes tam faktiškai neturėjo laiko, negavo jokių transporto priemonių pardavimo pajamų. Mokėjimo pavedimai iš Pareiškėjo banke esančios asmeninės sąskaitos Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims, pasak Pareiškėjo, buvo skirti tam, kad padėti jo pusbroliui R. R., pusbrolio seseriai L. K., pusbrolio draugams B. I. bei V. K. įsigyti jų norimus automobilius Italijoje. Pareiškėjas teigia suteikęs šiems asmenims paskolas, o būtent, pervedęs per banką pinigines lėšas į išvardintų asmenų nurodytas Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas jų norimiems automobiliams įsigyti. Aplinkybes, kad Pareiškėjas suteikė minėtiems asmenims paskolas, kurias šie Pareiškėjui yra gražinę, pasak Pareiškėjo, pagrindžia jo mokestinio ginčo byloje pateikti su minėtais asmenimis pasirašyti paskolų rašteliai bei pakvitavimai apie paskolintų lėšų gražinimą 308950 Eur sumai. Taigi Pareiškėjas nesutinka su mokesčių administratoriaus pateiktu byloje nustatytų faktinių aplinkybių vertinimu, remiantis MAĮ 70 str. 1 dalimi apskaičiuota Pareiškėjo gautų pajamų suma ir jų apmokestinimu, ir, remdamasis skunde bei ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu išdėstytais argumentais, prašo Komisijos panaikinti ginčijamą mokesčių administratoriaus sprendimą dėl patikrinimo amto tvirtinimo.

Byloje neginčijamai yra nustatyta, kad Pareiškėjas tikrintuoju laikotarpiu įnešdavo į savo sąskaitą banke „Swedbank“, AB, grynuosius pinigus ir tą pačią dieną įformindavo tarptautinius mokėjimo pavedimus Italijos fiziniams ar juridiniams asmenims. Iš byloje banko pateiktų tarptautinių mokėjimo pavedimų, kurie yra pasirašyti Pareiškėjo, kopijų matyti, kad šių dokumentų skiltyje „mokėjimo paskirtis ir kiti mokėtojo papildomai nurodomi duomenys“ yra įrašyta automobilių markė, gamybos metai, tam tikrais atvejais rida. Iš viso Pareiškėjas 2010-04-26–2014-02-02 laikotarpiu tokiu būdu pervedė 180700 Eur sumą. Italijos mokesčių administratorius pateikė transporto priemonių pirkimo ir pardavimo dokumentus (pirkimo ir pardavimo sutartis, sąskaitas faktūras, CMR), kuriuose ginče aptariamų automobilių pirkėju (CMR-e – prekių gavėju, tam tikrais atvejais nurodant ir prekės gabenimo adresą – (duomenys neskelbtini), Lietuva (tai yra Pareiškėjo gyvenamosios vietos adresą), tam tikrais atvejais nurodant asmenį identifikuojančius duomenis – gyvenamąją vietą, asmens kodą, pateikiant Lietuvos Respublikos piliečio paso kopiją, įvardintas Pareiškėjas (Italijos mokesčių administratoriaus Lietuvos mokesčių administratoriui pateikti duomenys apibendrintai pateikti patikrinimo akto 6 priede–lentelėje). Italijos mokesčių administratoriaus pateiktais duomenimis, Pareiškėjas 2011–2014 m. laikotarpiu iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigijo 22 transporto priemonės, bankiniais mokėjimo pavedimais sumokėjęs už jas 153450 Eur. Šios Pareiškėjo vardu įsigytos transporto priemonės, VĮ „Regitra“ duomenimis, nebuvo įregistruotos Pareiškėjo vardu Lietuvoje, 7 iš įsigytų transporto priemonių iš viso nebuvo įregistruotos Lietuvoje, nors, kaip nustatė mokesčių administratorius, jo turimos duomenų bazės „Draudikai“ duomenimis, 5 iš Italijos įsigytas ginče aptariamą transporto priemonės Pareiškėjas buvo apdraudęs mėnesiui po jų įsigijimo savo vardu. Dėl Pareiškėjo įsigytų transporto priemonių neregistravimo Lietuvos Respublikoje aplinkybės pastebėtina, jog pagal Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2001-05-25 įsakymu Nr. 260 „Dėl Motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų taisyklių (redakcija, galiojusi ginčui aktualiu laikotarpiu) 57 punktą (nuo 2014-06-30 galiojančios 2014-06-30 įsakymo Nr. 1V-445 redakcijos 66.1 papunktį) Pareiškėjui buvo privalu kreiptis į VĮ „Regitra“ dėl transporto priemonės įregistravimo tik prieš pradėdant transporto priemonę eksploatuoti Lietuvos Respublikos viešajame eisme, tuo tarpu Pareiškėjui įsigijus transporto priemonę, siekiant

ją perparduoti ir neketinant jos eksploatuoti Lietuvoje, teisės aktas nenumatė prievolės įsiregistruoti tos transporto priemonės valdytoju. Pagal Pareiškėjo iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų automobilių VIN numerius mokesčių administratorius nustatė, kad 15 šių automobilių buvo įregistruoti VĮ „Regitra“ duomenų bazėje Lietuvos Respublikoje kitų fizinių ir juridinių asmenų vardais (kaip minėta, Pareiškėjas nei vieno iš šių automobilių savo vardu neįregistravo), kurie paaiškinimuose nurodė automobilius pirkę iš nepažįstamų pardavėjų Lietuvoje – Gariūnų turgavietėje arba radę skelbimus apie automobilių pardavimą internetiniuose puslapiuose, tačiau pirkėjai tiksliai neprisiminė tikslų pirkimo aplinkybių, nepateikė automobilių įsigijimą patvirtinančių dokumentų. Tačiau pažymėtina, jog VĮ „Regitra“ pateikė mokesčių administratoriui dokumentus, iš kurių matyti, jog ginče aptariamų automobilių pirkimo sandoriai buvo įforminami itališkuose pirkimo ir pardavimo dokumentuose, sudarant įspūdį, kad automobilio įsigijimo sandoris vyko su Italijos Respublikos įmone ar fiziniu asmeniu. Šiuose dokumentuose transporto priemonių pardavėjais nurodyti asmenys, kurie pagal Italijos Respublikos mokesčių administratoriaus pateiktus transporto priemonių techninius pasus buvo Pareiškėjo Italijoje įsigytų transporto priemonių savininkai. Be to, mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas automobilių pardavimo skelbimus talpino www.autoplius.lt tinklalapyje, nuo 2012-01-01 iki 2014-12-31 buvo patalpinęs 307 skelbimus apie parduodamus automobilius.

Įvertinęs aprašytųjų faktinių aplinkybių visumą, mokesčių administratorius Pareiškėjo mokestinio patikrinimo metu sprendė, kad Pareiškėjas iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų įsigijo 22 automobilius, kuriuos vėliau perpardavė (15 iš jų buvo įregistruoti Lietuvos Respublikoje) ir tokiu būdu gavo šių automobilių pardavimo pajamas, kurių GPMĮ nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į valstybės biudžetą GPM. Komisija, įvertinusi mokestinio ginčo byloje surinktų įrodymų ir jų pagrindų nustatytų faktinių aplinkybių visumą, konstatuoja, jog mokesčių administratoriaus išvada dėl Pareiškėjo tikrintuoju laikotapiu vykdytos veiklos pobūdžio yra pagrįsta pakankamais byloje surinktais duomenimis, tuo tarpu Pareiškėjas, Komisijos vertinimu, nepateikė pakankamų mokesčių administratoriaus daromas išvadas paneigiančių duomenų ir įrodymų.

MAĮ 67 str. 1 dalyje nustatyta, kad mokesčių administratorius privalo pagrįsti jo mokesčių mokėtojai apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Šio straipsnio 2 dalis numato, kad mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis konkrečiomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis, privalo pagrįsti, kodėl jos yra neteisingos.

Pagal minėtame MAĮ straipsnyje įtvirtintas taisykles įrodinėjimo pareiga (*onus probandi*) yra paskirstyta tarp mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo. Mokesčių administratorius privalo tam tikrais duomenimis pagrįsti mokesčių mokėtojai apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Mokesčių mokėtojas, nesutikdamas su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis, privalo pateikti duomenis, kurie pagrįstų, kodėl mokestis ir su juo susijusios sumos yra apskaičiuotos neteisingai. Nustačius, kad mokesčių administratorius pateikė pakankamai duomenų, įrodančių mokesčio ir su juo susijusių sumų apskaičiavimo pagrįstumą bei teisingumą, mokesčių mokėtojai, kuris nesutinka su mokesčių administratoriaus apskaičiavimu, tenka pareiga įrodyti, jog mokesčių administratorius neteisingai apskaičiavo mokesčio ir su juo susijusias sumas. Jeigu mokesčių mokėtojas neįvykdo šios pareigos, tai nustačius, jog mokesčių administratorius pagrindė mokesčių mokėtojai apskaičiuotą mokestį ir su juo susijusias sumas, mokesčių mokėtojai atsiranda mokestinė prievolė.

Pažymėtina, jog Pareiškėjas, atsakydamas į mokesčių administratoriaus 2018-05-18 nurodymą Nr. (21.75-32) FR0706-3390 pateikti informaciją apie jo vardu iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų transporto priemonių išgabenimą iš Italijos Respublikos, naudojimą / perdavimą / perleidimą / realizavimą Lietuvos Respublikos teritorijoje ar už jos ribų, gautą atlygį, 2018-05-22 el. laišku atsiųstame paaiškinime nurodė, jog paaiškinimą apie savo išsiųstas pinigines lėšas Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims už transporto priemonės yra pateikęs kartu su paskolų sutartimis. Taip pat nurodė, jog, kiek pamena, sudarydavo paskolos sutartį, o vėliau pinigų sumą pervesdavo fiziniam ar juridiniam asmeniui, nurodytam mokesčių administratoriaus pateiktame priede (Italijos Respublikos fiziniai ir juridiniai asmenys, kurie, Italijos mokesčių administratoriaus pateiktos informacijos duomenimis, pardavė Pareiškėjui transporto priemonės), vėliau Pareiškėjui pinigai būdavo sugrąžinti grynaisiais (pagal pakvitavimą).

Taigi, iš paaiškinimo turinio matyti, jog Pareiškėjas, aiškindamas piniginių lėšų pervedimo Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims aplinkybes, tikslus ir pan., jas grindė tarp Pareiškėjo ir fizinių asmenų R. R., L. K., B. I., V. K. egzistavusiais paskoliniais teisiniais santykiais. Analogiškas aplinkybes Pareiškėjas buvo nurodęs ir 2015-06-15 mokesčių administratoriui teiktame paaiškinyje, todėl Pareiškėjo skunde Komisijai dėstomi argumentai, jog jo 2015-06-15 pateiktas atsakymas yra klaidingai cituojamas ir juo klaidingai remiamasi ginčo bylos medžiagoje, nes jis buvo skirtas atsakant į kitą paklausimą apie suteiktas paskolas, o vertinamas kaip atsakymas apie išsiųstas pinigines lėšas Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims už automobilius, atmetini kaip nepagrįsti. Pareiškėjas skunde tvirtina, kad suteiktas paskolas R. R., L. K., B. I., V. K. jis išsiųsdavo į šių asmenų nurodytas sąskaitas (grynaisiais pinigais jokių paskolų suteikęs nebuvo) tam, kad šie asmenys įsigytų jų norimus automobilius iš Italijos fizinių ir juridinių asmenų, todėl pavedimuose nurodydavo automobilio markę ir kitus parametrus. Paskolų rašteliuose, pasak Pareiškėjo, buvo 2 punktas, numatęs, jog paskolos gavėjas pareiškė, kad visa paskolos suma turi būti pervesta į jo sąskaitą banke per 5 darbo dienas po paskolos raštelio pasirašymo. Pareiškėjas tvirtina, jog jis, turėdamas pinigų, pagelbėjo savo pusbroliui R., jo sesei L. K. bei R. R. draugams B. I. ir V. K. (kurie, R. R. atsitikus nelaimėi Italijoje, visą rehabilitacijos laikotarpį buvo šalia) išsiųsdamas jų prašomas paskolintas lėšas pagal pasirašytus paskolų raštelius į jų nurodytas sąskaitas. Taigi, pasak Pareiškėjo, mokesčių administratorius klaidingai nurodo, jog Pareiškėjas 2010–2014 m. yra išsiuntęs pinigus į Italijos fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas 22 kartus, bet nenurodo, kad yra suteikęs paskolas ir išsiuntęs šiuos pinigus byloje nurodytiems 4 asmenims tam, kad šie įsigytų jų norimas transporto priemones už suteiktas paskolas.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjas ginče aptariamam laikotarpiu iš tiesų dalį į savo banko sąskaitą įneštų piniginių lėšų pervedavo savo pusbroliui R. R., mokėjimų pavedimuose nurodydamas jų paskirtį: „sąskaitos papildymas“, „pagalba“, „skola“ ir kt. Iš Pareiškėjo banko sąskaitų išrašų nustatyta, kad Pareiškėjas į R. R. asmenines sąskaitas Italijoje 2010–2013 m. pervedė 265650 Eur, 43500 Eur pervedė Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims (nurodant už kokius automobilius moka), nors teigia, jog šios lėšos taip pat buvo skirtos R. R. Atsižvelgiant į aplinkybę, jog mokesčių administratorius pripažino aplinkybę, kad Pareiškėjas galimai teikė pagalbą savo pusbroliui ir šių Pareiškėjo į pusbrolio asmenines sąskaitas pervestų piniginių lėšų nevertino kaip Pareiškėjo sumokėtų už Italijoje įsigyjamus automobilius (taip pat kaip ir V. K. pervestų 2900 Eur, kurių mokėjimo paskirtyje nurodyta „skola“ arba L. K. „pagal prašymą“ pervestų 1500 Eur), Komisija dėl Pareiškėjo skunde dėstomų argumentų, susijusių su jo teikta pagalba pusbroliui R. R., kaip neturinčių įtakos teisingam šio mokestinio ginčo nagrinėjimui nepasisako.

Byloje nustatyta, kad Pareiškėjas savo atliktiems mokėjimų pavedimams Italijos juridiniams ir fiziniams asmenims pagrįsti pateikė 51 paskolų raštelį 450550 Eur (1555659,04 Lt) sumai dėl paskolų suteikimo R. R., B. I., V. K. ir L. K. bei 51 pakvitavimą dėl šių paskolų susigrąžinimo. Iš jų: 35 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2010–2014 m. 308950 Eur (1066742,56 Lt) sumai su R. R., 6 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2011–2014 m. 66650 Eur (230129,12 Lt) sumai su V. K., 5 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2012–2014 m. 46850 Eur (161763,68 Lt) sumai su B. I., ir 5 paskolos rašteliai ir pakvitavimai, pasirašyti 2011–2014 m. 28100 Eur (97023,68 Lt) sumai su L. K. Kaip jau minėta, Pareiškėjas tvirtina pagal šiuos paskolų raštelius suteikęs paskolas nurodytiems asmenims ir jų prašymu pervedęs paskolintas lėšas Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims sumokėti už R. R., B. I., V. K. ar L. K. norimus įsigyti automobilius.

Komisija, įvertinusi Pareiškėjo nurodytas aplinkybes bei jas pagrindžiančius paskolų raštelius bei pakvitavimus visų kitų mokestinio ginčo byloje nustatytų faktinių aplinkybių kontekste, daro išvadą, jog mokesčių administratorius, vadovaudamasis MAĮ 69 str. 1 dalies nuostata bei ją aiškinančia ginčijame Inspekcijos sprendime pacituota LVAT praktika (kurios Komisija šiame sprendime nebeatkartoja, nes tai nėra tikslinga), pagrįstai konstatavo Pareiškėją surašius šiuos dokumentus 180700 Eur sumai (tai yra suma, kuri nebuvo tiesiogiai pervesta ginče minimiems asmenims, o faktiškai pervesta Italijos Respublikos fiziniams ir juridiniams asmenims nurodant automobilio markę, gamybos metus) turint tikslą neatskleisti tikrųjų ūkinių operacijų turinio – lėšų pervedimo automobiliams įsigyti, ir iš to išplaukiančių pasekmių – gauti mokestinės naudos, t. y.

išvengti GPM nuo gautų transporto priemonių pardavimo pajamų mokėjimo ir todėl teisingai, spręsdamas Pareiškėjo apmokestinimo GPM klausimą, į juos neatsižvelgė. Pažymėtina, jog tokią išvadą suponuoja šių byloje nustatytų aplinkybių visetas. Visų pirma, nei tiesioginiai, nei netiesioginiai byloje esantys įrodymai nepagrindžia Pareiškėjo neva paskolintų piniginių lėšų perdavimo (tiesioginio lėšų pervedimo, išskyrus aukščiau nurodytus pervedimus R. R. ir L. K.) nurodytiems fiziniams asmenims fakto, taip pat kaip ir jokiais įrodymais nėra pagrįstas faktinis (realus) šių piniginių lėšų grąžinimas Pareiškėjui pagal jo pateiktus pakvitavimus. Tiesioginiai byloje esantys įrodymai – mokėjimų pavedimai patvirtina, jog Pareiškėjas panašiomis datomis, kurios nurodytos paskolų rašteluose kaip paskolų R. R., B. I., V. K. ar L. K. suteikimo datos, įnešė pinigines lėšas į savo asmeninę banko sąskaitą ir šias lėšas tarptautiniais mokėjimo nurodymais pervedė Italijos fiziniams ar juridiniams asmenims, mokėjimų paskirtyje nurodęs automobilio markę, gamybos metus (patikrinimo akto 4 priedas). Pareiškėjas, tvirtinantis, jog mokėjimo pavedimus Italijos fiziniams ir juridiniams asmenims mokant už konkrečių automobilių pirkimą formino R. R., B. I., V. K. ar L. K. nurodymu ar prašymu, nepateikė nei vieno tokio prašymo ar nurodymo. Taip pat nepateikė jokių įrodymų, jog būtent šie asmenys buvo tikrieji automobilių Italijoje pirkėjai. Pareiškėjo skunde akcentuojamas paskolų raštelių 2 punktą („paskolos gavėjas pareiškė, kad visa paskolos suma turi būti pervesta į jo sąskaitą banke per 5 darbo dienas po paskolos raštelių pasirašymo“), kurio dalyje paskolų raštelių net nėra, aukščiau nurodytos aplinkybės dėl lėšų pervedimo į konkrečią išvardintų asmenų nurodytą sąskaitą taip pat nepagrindžia. Be to, nei vienas iš byloje nurodytų asmenų nepatvirtino Pareiškėjo nurodomos versijos dėl piniginių lėšų skolinimo sumokant šias lėšas už konkretų šių asmenų įsigijamą automobilį. Italijos Respublikos mokesčių administratorius nurodė, kad R. R. nevykdė jokios verslo veiklos, ekonominę naudą gavo tik iš darbo santykių. Ir nors R. R. tvirtino, jog tarpininkaujant parduodant ir perkant transporto priemones, jis gavo papildomas pajamas, kurios papildė jo mėnesinę algą, remiantis tik šiuo tvirtinimu daryti išvadą, jog automobilių pirkimas Italijoje ir jų perpardavimas vyko būtent taip, kaip nurodė Pareiškėjas (jis pats automobilių nepirko, o skolino pinigines lėšas, kurias pervesdavo į R. R., taip pat ir kitų asmenų nurodytas sąskaitas), nėra jokio pagrindo. Juolab, kad byloje esantys įrodymai – mokėjimo pavedimai, Italijos mokesčių administratoriaus pateikti automobilių pardavimo dokumentai, kurie yra įforminti Pareiškėjo vardu, suponuoja išvadą, jog tikrasis automobilių pirkėjas buvo pats Pareiškėjas. Pareiškėjo nurodytas jo pusbrolio R. R. draugas Ukrainos pilietis B. I. paneigė turėjęs bet kokių ryšių su Pareiškėju, nurodė lietuvių nepažįstą, V. K. Italijos mokesčių administratoriui nėra žinomas (nors Ukrainos mokesčių administratoriaus duomenimis, yra išvykęs į Italiją). L. K. 2016-02-09 pateiktame paaiškinime nurodė, kad tarp jos ir Pareiškėjo vyko piniginių lėšų skolinimai. Pinigus yra gavusi į banko sąskaitas, o juos grąžindavusi grynaisiais, tačiau jokių aplinkybių apie skolinimosi būdą, tikslą nėra nurodžiusi. Pasisakydama šiuo mokesčio ginčo aspektu, Komisija pastebi, kad, be kita ko, Pareiškėjo nurodytos aplinkybės dėl jo paskolintų piniginių lėšų pervedimo į nežinomų užsienio valstybės fizinių ir juridinių asmenų sąskaitas pusbrolio, jo sesers ar draugų žodiniu prašymu, neturint jokių užtikrinimo priemonių, kad tos piniginės lėšos tikrai bus grąžintos, esant nepaaiškintai aplinkybei, kodėl Italijoje gyvenantys R. R., B. I., V. K. ar L. K. patys savo vardu neįsigijo ginče aptariamų transporto priemonių (kad ir už Pareiškėjo paskolintus pinigus), neiformino transporto priemonių įsigijimo dokumentų savo vardu (nors, pasak Pareiškėjo, būtent šie asmenys buvo tikrieji automobilių perpardavinėtojai), yra nepagrįstos ekonomine logika. Atsižvelgiant į aukščiau aprašytas byloje nustatytas aplinkybes, mažai tikėtina yra ir Pareiškėjo versija, jog buvo pasinaudota jo duomenimis pagal išlikusius pirkimo dokumentus, kuriuos Pareiškėjas pasirašė su Italijos fiziniams ir juridiniams asmenimis, nes kitaip pasielgti jis negalėjo: pinigus išsiuntė jis, o su R. R., B. I., V. K. ir L. K. kitokios sutartys, išskyrus paskolos, sudarytos nebuvo.

Mokesčių administratoriui ginčo byloje dėl aukščiau aprašytų aplinkybių pagrįstai konstatavus, kad Pareiškėjas 2011–2014 m. mokesčiais laikotarpiais gavo transporto priemonių pardavimo pajamų, kurių mokesčių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į valstybės biudžetą GPM, atsirado teisinis pagrindas, įtvirtintas Taisyklių 4.1 papunktyje (įvertinimas gali būti atliekamas, kai mokesčių administratorius mokesčių mokėtojo mokesčines prievolės dydžio negali nustatyti įprastine, atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, nes mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuojant

mokesčius (nepateikia mokesčio deklaracijos, nustatyta tvarka patvirtintos ataskaitos ar kito dokumento, į mokesčio deklaraciją įrašo neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis, mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas ir kitais atvejais), Pareiškėjo mokesčių bazę apskaičiuoti taikant MAĮ 70 str. 1 dalį. Komisija pažymi, jog mokesčių administratoriaus išvados dėl surinktų duomenų pakankamumo konstatuojant pagrindus taikyti MAĮ 70 straipsnio nuostatas yra pagrįstos.

Pastebėtina, jog LVAT, aiškindamas MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatą, savo praktikoje yra nurodęs, kad ši teisės norma skirta ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokestinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinės prievolės dydis, atitinkantis protingumo, bei, kiek tai objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinės prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų. Todėl tam, kad būtų paneigtas tokiu (MAĮ 70 straipsnio bei Taisyklių taikymo) būdu nustatytas mokestinės prievolės dydis, mokesčių mokėtojas turi pateikti įrodymus, patvirtinančius, kad nurodytų įvertinimo kriterijų buvo nesilaikyta, t. y. įrodyti, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokestinės prievolės dydis neatitinka protingumo bei teisingumo kriterijų (2007-06-05 nutartis adm. byloje Nr. A143-603-07).

Iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius, atsižvelgęs į tai, kad Pareiškėjas nepateikė informacijos apie jo gautas transporto priemonių perleidimo pajamas, tačiau VĮ „Regitra“ pateikė duomenis, jog Lietuvos Respublikoje 15 transporto priemonių buvo įregistruotos pagal dokumentus, kuriuose šių transporto priemonių pardavėjai – Italijos fiziniai ar juridiniai asmenys, šių 15 transporto priemonių pardavimo pajamų sumą nustatė pagal pateiktus transporto priemonių įregistravimo Lietuvoje dokumentus. Tokiu būdu mokesčių administratorius apskaičiavo, kad Pareiškėjo šių transporto priemonių įsigijimo suma buvo 106100 Eur (366342,08 Lt), pardavimo – 144580 Eur (499205,82 Lt). Nustatęs, kad skirtumas tarp pardavimo pajamų ir įsigijimo kainos vidutiniškai sudarė 36 proc., taip pat tai, kad pardavus 3 transporto priemones susidarė neigiamas skirtumas tarp jų pardavimo pajamų ir įsigijimo kainos bei įvertinęs informaciją apie visų šių 18 transporto priemonių pardavimo pajamų ir įsigijimo kainų skirtumą, išreikštą procentais, mokesčių administratorius vertino, kad transporto priemonių pardavimo pajamų suma vidutiniškai yra 30 proc. didesnė nei jų įsigijimo kaina. Atsižvelgęs į tai, bei vadovaudamasis MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatomis mokesčių administratorius patikrinimo akte apskaičiavo ir transporto priemonių, kurios nebuvo įregistruotos Lietuvoje, pardavimo pajamų sumą – 212537,10 Lt. Taigi, mokesčių administratorius patikrinimo akte apskaičiavo Pareiškėjo gautų GPM apmokestinamų pajamų sumą – 204697,84 Lt, nuo kurios nurodė sumokėti į biudžetą papildomas GPM sumas. Inspekcija, priimdama sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo, nustatė tam tikrus netikslumus skaičiuojant Pareiškėjo apmokestinamųjų pajamų sumą (Inspekcijos sprendimo 7 psl.) ir ją perskaičiavo. Taip pat apskaičiavo, kad Pareiškėjo gautų transporto priemonių pardavimo pajamų suma vidutiniškai buvo 22 proc. didesnė nei jų įsigijimo kaina.

Pareiškėjas, nesutikdamas su mokesčių administratoriaus, vadovaujantis MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatomis, apskaičiuota jo apmokestinamųjų pajamų suma (GPM baze), skunde tvirtina, jog ji nustatyta neįvertinus realių automobilių įsigijimo ir pardavimo kainų, nesiremiant duomenimis apie tokių metų ir panašių privalumų turinčius automobilius, įsigytus kitų Lietuvos pirkėjų Italijoje, savikainą, neįvertinus Lietuvos automobilių pardavėjų pajamų, gaunamų parduodant tokių metų, panašios komplektacijos automobilius ir jų savikainos. Pareiškėjo tvirtinimu, automobilių pardavėjai 2010–2014 m. gaudavo 300–800 Lt, geriausiu atveju 1200 Lt pajamas už kiekvieną parduotą automobilį, panašus uždarbis buvo ir Pareiškėjo tėvų įmonėje. Pareiškėjas tvirtina, jog jeigu jis būtų vykdęs veiklą, tai pardavimo pajamos nuo parduotų 22 automobilių vidutiniškai būtų 700 Lt nuo kiekvieno parduoto automobilio. Vertindama nurodytuosius Pareiškėjo argumentus, Komisija pažymi, jog jie nėra pagrįsti jokiais objektyviais byloje esančiais įrodymais. Iš medžiagos matyti, kad Pareiškėjas 2018-05-18 mokesčių administratoriaus nurodymu Nr. (21.75-32) FR0706-3390 buvo paprašytas pateikti informaciją apie jo vardu iš Italijos Respublikos fizinių ir juridinių asmenų įsigytų transporto priemonių išgabenimą iš Italijos Respublikos, naudojimą / perdavimą / perleidimą / realizavimą Lietuvos Respublikos teritorijoje ar už jos ribų, taip pat ir gautą atlygį, tačiau to nepadarė. Komisijos vertinimu, nagrinėjamo ginčo atveju mokesčių administratoriaus pasirinktas Pareiškėjo mokesčių bazės apskaičiavimo būdas (taikant grynosios vertės metodą,

Taisyklių 6.3.4. papunktis, VIII dalis, pasirenkant tinkamus informacijos šaltinius) atitinka protingumo ir teisingumo kriterijus, kurių būtina laikytis apskaičiuojant mokesčių bazę pagal MAĮ 70 str. 1 dalį, o pagrįstais pripažinti Pareiškėjo motyvus dėl kitokio gautų apmokestinamųjų pajamų dydžio, nei nustatė mokesčių administratorius, nėra pagrindo.

Pareiškėjas skunde nurodo nesutinkantis su V. S. už automobilių sumokėtų lėšų (10480 Eur) priskyrimu jo pajamoms. Nurodo negalintis nei patvirtinti, nei paneigti, kad susirašinėjo su V. S. vyru – Pareiškėjo pavardė yra A., o ne B., kaip rašoma skelbime. Dėl V. S. pervestos 7000 Lt sumos nurodo neprisimenantis, kas tuos pinigus pervedė ir kas Pareiškėjui buvo skolingas. Pareiškėjas galvojo, kad mamos draugė V., o jai jokios mašinos nepirko, tai ir pinigus gražino. Pareiškėjui nepagrįstai apskaičiuojami mokesčiai už V. S. vyro 2011-12-03 iš firmos *GI* pirktą automobilį už 10480 Eur, kurios dalį (7000 Lt) pervedė V. S. kaip avansą už auto BMW X5, 2003 m., nurodydama Pareiškėjo sąskaitą, bet tai ne avansas už automobilį, o pardavėjo skola. Vertindama Pareiškėjo skundo argumentus šioje ginčo dalyje, Komisija pažymi, jog tiesioginis byloje esantis įrodymas – V. S. įformintas 7000 Lt mokėjimo pavedimas į Pareiškėjo banko sąskaitą, kuriame nurodyta mokėjimo paskirtis: „BMW X5 2003 avansas“, bei kiti byloje esantys įrodymai – V. S. 2015-08-20 paaiškinimas, jos vyro pateiktas 2011-11-27 el. susirašinėjimas su Pareiškėju (Pareiškėjas skunde nurodo negalintis patvirtinti, jog susirašinėta buvo su juo, nes jo pavardė yra A., o ne B., tačiau iš byloje esančių dokumentų matyti, jog Pareiškėjo pavardė iki 2010-05-26 buvo B.), VI „Regitra“ pateikta šio automobilio įsigijimo sutartis, kurioje pardavėju nurodyta Italijos įmonė, patvirtina aplinkybę, jog šio automobilio pardavimo, kurį, kaip matyti iš nurodytų įrodymų, Pareiškėjas pardavė įformindamas šią ūkinę operaciją analogiškai kaip ir aukščiau aptartais automobilių pardavimų atvejais, pajamos pagrįstai priskirtos Pareiškėjo apmokestinamosioms pajamoms. Pareiškėjas be savo pasvarstymų, kokios tai galėtų būti lėšos bei už ką mokant jos buvo pervestos, nepateikė jokių objektyvių įrodymų, paneigiančių mokesčių administratoriaus poziciją šioje ginčo dalyje. Pastebėtina, kad Pareiškėjas 2015-10-08 el. paštu mokesčių administratoriui teiktame paaiškinyje nurodė, jog V. S., jo tėvų pažįstama, 2011 m. pervedė užstatą už ketintą pirkti automobilį, tačiau automobiliui nepateisinus lūkesčių, jo nepirko ir Pareiškėjas gražino jai užstatą grynaisiais. Skunde Komisijai Pareiškėjas jau tvirtina, jog jį su V. S. siejo paskoliniai teisiniai santykiai ir ji gražino jam į sąskaitą skolą. Tačiau abiejų versijų atvejais Pareiškėjo nurodytų aplinkybių nepatvirtina jokie kiti byloje esantys įrodymai, todėl Pareiškėjo šioje ginčo dalyje dėstomi argumentai vertintini kaip gynybinė jo pozicija siekiant išvengti mokesčių nuo gautų pajamų sumokėjimo. Atsižvelgiant į konstatuotą išvadą, jog Pareiškėjas 2011 m. gavo automobilio pardavimo pajamas, kurių nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą GPM, atmestini kaip nepagrįsti Pareiškėjo skunde dėstomi argumentai, jog 2011 m. GPM apmokestinamųjų pajamų jis negavo ir GPM nuo šios sumos Pareiškėjui apskaičiuotas be pagrindo.

Pasisakant dėl Pareiškėjo skunde Komisijai nurodytų aritmetinių klaidų, paminėtina, kad patikrinimo akto tvirtinimo metu Inspekcija, atsižvelgdama į nustatytus mokesčių bazės apskaičiavimo netikslumus, papildomai įvertinusi santykį tarp automobilių (kurių pardavimo pajamos priskirtos Pareiškėjo mokesčių bazei) įsigijimo išlaidų ir pardavimo kainos (nurodytos VI „Regitra“ pateiktuose automobilių pardavimo dokumentuose), nustatė, kad jis siekia vidutiniškai 22 proc., o ne 30 proc., kaip buvo nustatyta patikrinimo metu. Patikrinimo akto tvirtinimo metu Pareiškėjo mokesčių bazė buvo perskaiciuota ir Pareiškėjui buvo pateiktas GPM apskaičiavimą paaiškinantis dokumentas (toliau – GPM apskaičiavimas), kuriame aptartas konkretaus mokesčio laikotarpio (2011, 2012, 2013, 2014 m.) mokesčio perskaiciavimas (dokumente esančiose lentelėse nurodoma informacija apie konkrečius automobilius). Komisija, susipažinusi su GPM apskaičiavime nurodytais duomenimis ir juos palyginusi su patikrinimo akto 6 priede esančia informacija, remiantis kuria buvo atliekami skaičiavimai tais atvejais, kai nebuvo duomenų apie Pareiškėjo vardu Italijoje įsigytų automobilių pardavimo kainą Lietuvos Respublikoje, automobilių įsigijimo išlaidas (už konkrečius automobilius mokėjimo pavedimais sumokėtas sumas) padidinant 22 proc., matyti, kad 2012 m. lentelėje nurodytos sumos („A. A. transporto priemonės perleidimo pajamų suma, Lt“, „su transporto priemonės įsigijimu nustatyta susijusių išlaidų suma, Lt“, „apmokestinamųjų pajamų suma, Lt“) tam tikrais atvejais neatitinka patikrinimo akto 6 priede nurodytų duomenų (įsigijimo kainos) ir atliktų perskaiciavimų turinio. Tokiu būdu įvertinus lentelėje nustatytus neatitikimus ir patikrinimo akto 6 priede nurodytus duomenis, matyti, kad 2012

m. lentelėje nurodyti tam tikrus automobilius liečiantys duomenys nėra teisingi ir neatitinka po lentele pateiktuose paaiškinimuose nurodytų duomenų, todėl lentelės duomenys turi būti išdėstyti taip:

Transporto priemonės pavadinimas	Tarptautinio mokėjimo pavedimo gavėjas	A. A. transporto priemonės perleidimo pajamų suma, Lt (duomenys iš 5 grafos + 22 proc.) arba VĮ „Regitra“ informacija	Su transporto priemonės įsigijimu nustatyta susijusių išlaidų suma, Lt (iš patikrinimo akto 6 priede esančių duomenų)	Apmokestinamųjų pajamų suma, Lt
1	2	3	5	6
1. BMW X5	A1 SRL	93225,60	69056,00	24169,60
2. LAND CRUISER	C1	42124,16 (5 + 22 proc.)	34528,00	7596,16
3. TOYOTA YARIS	B1	20219,60 (5 + 22 proc.)	16573,44	3646,16
4. LAND CRUISER	B2	61922,52 (5 + 22 proc.)	50756,16	11166,36
5. VOLVO XC 90	D1 SRL	37980,80	24169,60	13811,20
6. LEXUS RX300	B3 SRL	29348,80	29348,80	0,00
7. VOLVO XC 90	M1 SRL	40743,04	23651,68	17091,36
8. VOLVO XC 90	F1 SRL	31171,88 (5 + 22 proc.)	25550,72	5621,16
9. TOYOTA AVENSIS	K1	18645,12	10358,40	8286,72
VISO		375381,52	283992,80	91388,72

Tokiu būdu suskaičiavus visas apmokestinamąsias pajamas, matyti, jog jos sudaro: 91388,72 Lt, tai yra atitinka GPM apskaičiavime po lentele nurodytą sumą, kuri priskirta Pareiškėjo mokesčių bazei už 2012 m.

Atitinkamai 2013 m. lentelėje netiksliai nurodyta automobilio *Volvo XC 90*, įsigyto iš *G1*, apmokestinamųjų pajamų suma, tai yra įvertinus apskaičiuotą automobilio pardavimo kainą ir jo įsigijimo išlaidas, apmokestinamųjų pajamų suma sudaro 2278,85 Lt, o ne 341,83 Lt, kaip nurodyta lentelėje. Įvertinus visas apskaičiuotas apmokestinamąsias pajamas už 2013 m.: 5455,42 Lt + 1053,04 Lt + 15537,60 Lt + 8632 Lt + 1329,33 Lt + 4329,81 Lt + 2278,85 Lt, jos sudaro 48094,05 Lt, tai yra tiek, kiek nurodyta po lentele pateiktuose skaičiavimuose. Ši suma ir priskirta Pareiškėjo mokesčio bazei, nuo kurios skaičiuotas GPM.

Paminėtina ir tai, jog atsižvelgiant į aptartas aplinkybes, Inspekcijos sprendime dėl patikrinimo akto tvirtinimo (7 psl., 9 pastraipa) netiksliai nurodytos Pareiškėjo 2012 m. gautos transporto priemonių pardavimo pajamos, tai yra už 2012 m. Pareiškėjas gavo 375381,52 Lt transporto priemonių perleidimo pajamas, automobilių įsigijimo išlaidos sudarė – 283992,80 Lt, apmokestinamųjų pajamų suma sudarė 91388,72 Lt, o skaičiavimuose už 2013 m. netiksliai nurodyta 46157,03 Lt apmokestinamųjų pajamų suma, turi būti nurodyta 48094,05 Lt suma.

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau šiame sprendime išdėstytus argumentus, įvertinusi ir tai, jog aprašytieji Inspekcijos sprendime atliktų skaičiavimų netikslumai neturi įtakos nustatytos Pareiškėjo mokesčių bazės bei apskaičiuoto ir nurodyto sumokėti GPM dydžiui, konstatuoja, jog skundžiamas Inspekcijos sprendimas yra tvirtintinas, panaikinti jį Pareiškėjo skunde išdėstytais motyvais nėra teisinio pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2018-08-31 sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-292.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti Komisijos pirmininką

Rasa Stravinskaitė

Komisijos nariai

Andrius Venius

Vilma Vildžiūnaitė